

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεῖντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ῥωμῆς τῆν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά δὲ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἑξηνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβγαίνει,
Συνδρομητῆς δὲ δέχομαι — γιὰτι λατὰ δὲν ἔχομα,
καὶ ὅταν Ἀθῆνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξω κι' ἐντροπήν,
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ἕνα ἄνω μὴν — ἑξαιτίας καὶ ἄτο χέρι,
Κι' ἕνα φύλλο ἐν κρατῆς — ἔγινε συνδρομητῆς,
κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν ἴδωι — δὲ τὸν φέρῃ μαῦρο φίδι,
Γράμματα καὶ συνδρομὰ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
Γιὰ τὴ σῶρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Πρώτη τοῦ Ἰουνίου,
καὶ δόναξις δανείου.

Σαράντα πέντε ποῦντος καὶ τρακόσα,
ἔγραψαι' ἐκ τῆς ζήτησις κάθε γλώσσα.

Πῦρ καὶ φλόγα πνέων ψάλλω ἔτος νέον.

Ἄν, ὡς πιστεύω πάντοτε, φιλαναγνώσται εἶσθε
θεβαίως τὸν Μπερτόδουλον ἐκείνον ἐνθυμείσθε.
Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀναίδης, ἐπαίτης μὲ ἄξιαν,
μουντζώσας ὅλην τῆς Αὐλῆς ἰὴν ἐθιμοταξίαν,
ἐμπύκε μὲ τὰ τέσσαρα καὶ μὲ τὰ πινῶνά του
εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν τοῦ Μεγαλειοτάτου.

καὶ ὁ Ρωμῆς, ὁ τοῦς νεφρούς ἐτάων τῶν
ἀνθρώπων,
πιστάτητα μιμούμενος αὐτὸν τὸν καραγκιόζη,
τοῦς Ἑλλήνας του χαιρετᾷ κατὰ τοιοῦτον τρόπον,
ὅν καὶ ὁτὸν χαρακτῆρα του καθόλου δὲν ἀρμόζει,
καὶ τρέχει μὲ τὰ πινῶνά καὶ σκύδει μὲ τὰ τέσσαρα
μυρὸς εἰς κάθε ἀρχοντα, ἔμπρὸς εἰς κάθε Καίσαρα.

Ἄλλοι ἐπέταξαν ἐπὶ τὰν νῆαν μιά ἡμέρα...
ἄλλοι ὁ χρόνος γρηγόρος διαβαίνει καὶ περνᾷ
δι' ὅσους προωρισθῆσαν, νὰ κοπανοῦν ἄερα
καὶ εἰς τὸν Ἥλιο ἔξνοιαστοι ν' ἀπλώνουν τραχανᾶ
καὶ τῶρα εἰσερχόμενος ὁτὸν ὀγδοὸν του χρόνον
καὶ χαιρετᾷ τοῦς Ἑλλήνας, τρεῖς χαιρετᾷ τὸν θρόνον.

Ἄποκαμὼν ἐκ τῶν δεινῶν πολεμικῆς εἰρήνης,
μὲ σώματος καὶ πνεύματος πολλὴν ἀδυναμίαν
ζητεῖ δάιγιν ἐμπνευσὶν ἐκ τῆς Θεᾶς ἐκείνης,
ποῦ στέκεται ἦντλᾷ ἦντλᾷ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν,
κι' ἐξάπτουσα τὰς κεφαλὰς διὰ πυρὸς ἀγίου
προσβάλλει εὐμελῆ θεῶν γυμνὸν ἐκ τοῦ πλαγίου.

Μὲ τὴν μορφήν τοῦ Ἄρεως ὁ τάλας Φασουλῆς
καὶ μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
ἔμπρὸς ὁτὸν γαυρον ἀρχηγὸν σκιρτᾷ τοῦ Κορδονίου
καὶ τῆς μπαρμπέταις του φιλεῖ χωρὶς χροῖαν αἰδοῦς,
καθὼς ὁ Ἔρως τὴν μορφήν λαδῶν τοῦ Ἀσκανίου
ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα ἐσκήρτα τῆς Διδούς.

Ἐλπίζομεν καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἀνατεῖλαν ἔτος
νὰ φλαυρῇ ὁ Φασουλῆς κι' ὁ βλάξ ὁ Περικλέτης,
νὰ φαίνονται ἀκούραστοι ὁτὸς λόγους καὶ ἄδρῳ
καὶ οὐκ ὀλίγα φάσκελα τιμητικὰ νὰ δώσωμεν,
τὸ δὲ Κορδόνι πάντοτε κορδόνοντες παιδοῖ
εἴτε ἀργὰ ἢ γρηγόρα μ' αὐτὸ νὰ τὰ κορδῶσωμεν.

